

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.385 van 6 mei 2013
in de zaak A. 202.106/IX-7435**

In zake: Remi ZEEUWS
wonend te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A
waar woonplaats wordt gekozen

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST,
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 19 oktober 2011, strekt ertoe “[d]e verwerende partij een dwangsom op te leggen van 3.000.000 euro per dag dat zij voort in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 en deze dwangsom verbeurd te verklaren met ingang van de dertigste kalenderdag te rekenen vanaf de dag waarop het te dezen tussen te komen arrest aan verwerende partij zal betekend worden en dit tot op de dag dat zowel het eindbesluit bekendgemaakt wordt in het Belgisch Staatsblad alsook het formele gedagtekende eindbesluit genotificeerd wordt aan verzoeker”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 217.226 van 16 januari 2012 werden de debatten heropend en werd aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag gesteld. Het

door de auditeur-generaal aangeduide lid van het Auditoraat werd belast met het verdere onderzoek van de zaak, na de ontvangst van het arrest van het Grondwettelijk Hof.

Het Grondwettelijk Hof heeft bij arrest nr. 122/2012 van 18 oktober 2012 de gestelde prejudiciële vraag beantwoord.

Auditeur Joke Goris heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 maart 2013.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker en advocaat Thomas Dreier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 217.226 van 16 januari 2012.

Die uiteenzetting dient thans te worden aangevuld met de hierna volgende feiten, die zich sedert de uitspraak van het voormelde tussenarrest hebben voorgedaan.

3.2. Bij arrest nr. 218.892 van 16 april 2012 van de Raad van State werd een nieuwe vordering van de verzoeker tot het opleggen van een dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wegens het in gebreke blijven van deze partij om uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006, als onontvankelijk verworpen.

3.3. De staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, deelde met een brief van 19 april 2012 aan de verzoeker het volgende mee:

“De Raad van State vernietigde bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 (zaak A. 197.047/IX-6872) de beslissing van 25 juni 2010 van de Staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bevoegd voor het Openbaar Ambt, waarbij het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het Bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit.

In navolging van het voormelde arrest, bericht ik u van het feit dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest afziet van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché (expertbetrekking van hoog niveau, rang A2). Na overleg met Innoviris blijkt immers dat er op dit ogenblik geen nood aan deze betrekking is.

De voormelde benoemingsprocedure wordt hierbij dan ook afgesloten”.

De verzoeker onderkent in deze akte de volgende beslissingen:

- “- het besluit van 19 april 2012 waarbij, de na het dwangsomarrest 187.959 hervatte benoemingsprocedure, ten derde male wordt afgesloten [...];
- alsook de weigering om correct uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door met een schijnbesluit de benoemingsprocedure stop te zetten;
- alsook de weigering om correct uitvoering te geven aan het arrest 215.960 door met een nieuw schijnbesluit de benoemingsprocedure [opnieuw] te saboteren;
- alsook de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau”.

Op 14 mei 2012 stelde de verzoeker tegen die beslissingen een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad van State (zaak A. 204.837/IX-7669).

Bij tussenarrest nr. 220.609 van 17 september 2012 verwierp de Raad van State de vordering tot schorsing als onontvankelijk voor zover zij gericht was tegen de laatste drie bestreden beslissingen. Voor zover de vordering gericht was tegen de eerste bestreden beslissing, willigde de Raad van State de vordering in. Het middel gesteund op de schending van de materiële motiveringsplicht werd ernstig bevonden. De Raad van State oordeelde *prima facie* dat het niet kan volstaan het teloorgaan van de nood aan het begeven van de vacant verklaarde betrekking zonder meer te poneren, dat de concrete gegevens of evoluties die deze vaststelling rechtvaardigen, moeten blijken uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier, en dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest op dit punt in gebreke bleef. De procedure tot nietigverklaring is nog hangende.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoeker legt ter terechtzitting een pleitnota neer.

5. Het koninklijk besluit van 2 april 1991 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State inzake de dwangsom voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van de vordering, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde pleitnota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter zitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

6. De verwerende partij werpt in haar nota vijf excepties van onontvankelijkheid van de vordering op. Vier daarvan werden in het tussenarrest nr. 217.226 van 16 januari 2012 ongegrond bevonden.

7. In een vijfde exceptie laat de verwerende partij gelden dat de voorliggende vordering niet ontvankelijk is omdat de Raad van State bij arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 haar reeds een dwangsom heeft opgelegd voor elke dag dat zij nalaat uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 en het opleggen van een bijkomende dwangsom of het verhogen van een reeds opgelegde dwangsom voor het afdwingen van de uitvoering van eenzelfde vernietigingsarrest niet mogelijk is, wijl de reglementering niet daarin voorziet.

Met het oog op de beoordeling van deze laatste exceptie heeft de Raad van State, op vraag van de verzoeker, bij het tussenarrest nr. 217.226 van 16 januari 2012 aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag gesteld over de bestaanbaarheid van artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Deze vraag werd als volgt geformuleerd:

“Schendt artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de interpretatie dat het aan de verzoekende partij op wier vordering reeds een dwangsom werd opgelegd, niet de mogelijkheid biedt om het opleggen van een bijkomende dwangsom of het verhogen van de reeds opgelegde dwangsom te vorderen in het geval de overheid in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest, terwijl het aan de overheid die een dwangsom opgelegd kreeg, de mogelijkheid biedt om de opheffing van deze dwangsom of de opschorting van de looptijd of de vermindering ervan te vorderen in geval van blijvende of tijdelijke of gedeeltelijke onmogelijkheid voor deze overheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen?”

8. Bij arrest nr. 122/2012 van 18 oktober 2012 heeft het Grondwettelijk Hof deze prejudiciële vraag bevestigend beantwoord.

Het Hof overweegt het volgende:

“[...]”

B.6. Het recht op een daadwerkelijke uitvoering van rechterlijke uitspraken behoort tot de fundamentele grondslagen waarop een rechtsstaat is gebaseerd.

De uitvoering van een rechterlijke uitspraak is inzonderheid van belang in het administratief contentieux. Door het instellen van een annulatieberoep beoogt de verzoeker niet alleen de vernietiging van de bestreden bestuurshandeling maar ook de opheffing van de gevolgen ervan. Een effectieve rechtsbescherming en het herstel van de wettigheid vereisen dat de administratie zich neerlegt bij de uitspraak van de rechter. De verplichting tot uitvoering is niet beperkt tot het beschikkend gedeelte; ook de grond van de uitspraak moet worden nageleefd en toegepast. Wanneer het bestuur weigert of nalaat uit te voeren of talmt met de uitvoering, zouden de waarborgen die de rechtsonderhorige tijdens het verloop van de procedure geniet elke betekenis verliezen (EHRM, 19 maart 1997, *Hornsby* t. Griekenland, § 41; EHRM, 18 november 2004, *Zazanis* t. Griekenland, § 37; EHRM, 9 juni 2009, *Nicola Silvestre* t. Italië, § 59).

B.7. De mogelijkheid tot het opleggen van een dwangsom, waarin de in het geding zijnde bepaling voorziet, werd door de wetgever noodzakelijk geacht om het herstel van de wettigheid en een effectieve rechtsbescherming te waarborgen. Wanneer hij de mogelijkheid tot het opleggen van een dwangsom aan voorwaarden onderwerpt, mag de wetgever evenwel niet op discriminerende wijze afbreuk doen, ten nadele van de partij op wier vordering de dwangsom werd opgelegd, aan het voormelde recht op een daadwerkelijke uitvoering van een vernietigingsarrest.

Wanneer de vordering van de overheid tot opheffing, opschorting of vermindering van de opgelegde dwangsom wordt toegestaan wanneer er sprake is van een nieuwe omstandigheid, meer bepaald de onmogelijkheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen, is het derhalve niet redelijk verantwoord dat de vordering van de verzoekende partij tot verhoging van de opgelegde dwangsom of tot het opleggen van een bijkomende dwangsom niet wordt toegestaan wanneer de overheid in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest.

B.8. Het is weliswaar juist, zoals het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest aanvoert, dat de Raad van State bij het bepalen van het bedrag van de dwangsom reeds rekening heeft gehouden met de verwachte weerstand van de overheid bij de uitvoering van het vernietigingsarrest, maar die factor berust noodzakelijkerwijze slechts op een inschatting en betreft geen vaststaand gegeven. Het onverwacht volharden van de overheid inzake het niet uitvoeren kan derhalve eveneens als een nieuwe omstandigheid worden beschouwd.

Ook het bestaan van alternatieven voor de uitvoering van een vernietigingsarrest, waaraan de Ministerraad refereert, kan geen afdoende verantwoording bieden voor het in het geding zijnde verschil in behandeling. De mogelijkheid om een nieuw vernietigingsberoep in te stellen voor de Raad van State, gericht tegen het optreden van de overheid in strijd met het vernietigingsarrest en gebaseerd op de schending van het gezag van gewijsde van dat vernietigingsarrest, alsook de mogelijkheid om voor de burgerlijke rechter een bevel tot het stellen van een bepaalde bestuurshandeling te vorderen, vormen voor de verzoekende partij bijkomende procedurele drempels die haar recht op een daadwerkelijke uitvoering van een rechterlijke uitspraak op onevenredige wijze beperken. Een vordering tot schadevergoeding voor de gewone rechter kan meestal slechts een uitvoering bij equivalent inhouden,

hetgeen precies het euvel is dat de wetgever met de invoering van de dwangsom beoogde te verhelpen.

B.9. De in het geding zijnde bepaling is derhalve niet verenigbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre zij de verzoekende partij op wier vordering reeds een dwangsom werd opgelegd, niet de mogelijkheid biedt om het opleggen van een bijkomende dwangsom of het verhogen van de reeds opgelegde dwangsom te vorderen in het geval dat de overheid op volhardende wijze in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest, terwijl zij aan de overheid die een dwangsom opgelegd kreeg, de mogelijkheid biedt om de opheffing van die dwangsom of de opschorting van de looptijd of de vermindering ervan te vorderen in geval van blijvende of tijdelijke of gedeeltelijke onmogelijkheid voor die overheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

B.10. Nu die leemte zich bevindt in de aan het Hof voorgelegde tekst, komt het de verwijzende rechter toe een einde te maken aan de door het Hof vastgestelde ongrondwettigheid, vermits die vaststelling is uitgedrukt in voldoende precieze en volledige bewoordingen om toe te laten dat de in het geding zijnde bepaling wordt toegepast met inachtneming van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, door de artikelen 20 tot 24 van het koninklijk besluit van 2 april 1991 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State inzake de dwangsom, bij analogie toe te passen.

[...]”.

In zijn overweging B.10 geeft het Grondwettelijk Hof aan dat, gelet op de leemte in artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, het aan de verwijzende rechter toekomt een einde te stellen aan de vastgestelde ongrondwettigheid. Dit dient volgens het Hof te gebeuren door de in het geding zijnde bepaling met inachtneming van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet toe te passen en daarbij de artikelen 20 tot 24 van het koninklijk besluit van 2 april 1991 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State inzake de dwangsom bij analogie toe te passen.

Deze overweging van het Grondwettelijk Hof noopt de Raad van State aan te nemen dat de verzoeker alsnog de mogelijkheid heeft een bijkomende dwangsom of een verhoging van de bij het arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 opgelegde dwangsom te vragen.

De vijfde door de verwerende partij opgeworpen exceptie is derhalve evenmin gegrond.

9. Uit wat voorafgaat volgt dat geen van de excepties gegrond is.

VI. Gegrondheid van de vordering

Standpunt van de partijen

10. De verzoeker betoogt dat het antwoord van de staatssecretaris, opgenomen in diens brief van 24 maart 2011, volgens hetwelk het IWOIB uitvoering zal geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006, verkeerd is. Dit blijkt volgens hem uit het arrest nr. 214.360 van 30 juni 2011 van de Raad van State. Zijn aanmaning om het arrest uit te voeren en de twee vernietigde besluiten te vervangen door nieuwe, heeft – zo stelt de verzoeker – er óók niet toe geleid dat een eindbesluit werd genomen. Herstel in natura is volgens hem nog steeds mogelijk. Hij stelt dat hij zelf aan de statutaire benoemingsvereisten voldoet.

De verzoeker besluit dat voldaan is aan de vereisten van artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een dwangsom op te leggen.

11. Ter terechtzitting voert de verzoeker aan dat de beslissing van 19 april 2012 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, waarop het auditoraatsverslag steunt om te besluiten dat zijn vordering niet gegrond is, bij brief van diezelfde staatssecretaris van 7 maart 2013 is tenietgedaan. Hij stelt dat hij “de oorkonde van 7 maart 2013” aan zijn pleitnota heeft geniet.

12. De verwerende partij voert in haar nota geen verweer ten gronde. Ter terechtzitting legt zij een afschrift neer van een brief, gedateerd op 7 maart 2013, waarbij de voornoemde staatssecretaris aan de verzoeker het volgende meedeelt:

“Ik verwijs naar mijn brief van 19 april 2012, die u aangevochten heeft bij wege van een schorsings- en annulatieprocedure bij de Raad van State (gekend onder G.A. 204.837/IX-7669).

Voormelde brief had betrekking op de afsluiting van de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het Bestuur Economie en Werkgelegenheid (intussen werden de bevoegdheden van deze directie overgeheveld naar Innoviris). Deze brief werd door de Raad van State geschorst bij arrest nr. 220.609 van 17 september 2012, aangezien het gebrek aan nood aan een eerste attaché bij Innoviris, niet degelijk werd gemotiveerd. Gelet op deze schorsing, gaat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest hierbij over tot intrekking van de brief van 19 april 2012.

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ziet vervolgens af van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché.

Uit een nauwgezette screening van de interne competenties bij Innoviris en na overleg tussen mijn diensten en Innoviris, staat vast dat de activiteiten en opdrachten die in 2001 en ook nog in 2009 (ten tijde van de herneming van de benoemingsprocedure door de directieraad) dienden te worden uitgevoerd door de gezochte eerste attaché, intussen niet meer actueel zijn, of door andere medewerkers van Innoviris worden uitgevoerd.

In deze omstandigheden wordt de voormelde benoemingsprocedure hierbij dan ook afgesloten.

Indien er in de toekomst bij Innoviris nood zou zijn aan een eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), zal een nieuw functieprofiel worden opgemaakt, aangepast aan de noden van Innoviris op dat moment”.

Beoordeling

13. Bij brief van 19 april 2012 deelde de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt aan de verzoeker mee dat de verwerende partij heeft besloten af te zien van de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het Bestuur Economie en Werkgelegenheid. Als reden daarvoor werd vermeld dat na overleg met Innoviris was gebleken dat er geen nood meer was aan deze betrekking.

Nadat de Raad van State bij arrest nr. 220.609 van 17 september 2012 de schorsing van de tenuitvoerlegging had bevolen van de beslissing van 19 april 2012 van de voornoemde staatssecretaris om de voormelde benoemingsprocedure zonder gevolg af te sluiten, heeft de staatssecretaris met een

brief van 7 maart 2013 de verzoeker ervan in kennis gesteld dat hij zijn beslissing van 19 april 2012 heeft ingetrokken en dat hij vervolgens afziet van de benoemingsprocedure van eerste attaché, aangezien na onderzoek en overleg met Innoviris is gebleken dat de opdrachten die deze attaché had dienen uit te voeren niet meer actueel zijn of door andere medewerkers worden uitgevoerd.

14. Het afschrift van de brief van 7 maart 2013 van de staatssecretaris dat door de verzoeker – naar zijn eigen bewoordingen als “oorkonde” – bij zijn pleitnota is gevoegd, verschilt naar vorm en inhoud van het afschrift van diezelfde brief dat door de verwerende partij ter terechtzitting is neergelegd. De juistheid van het laatstgenoemde afschrift, waarvan de inhoud hiervóór onder randnummer 12 werd aangehaald, is niet betwist. Een eenvoudige lezing van het door de verzoeker neergelegde afschrift daarentegen maakt evident duidelijk dat dit afschrift niét overeenstemt met de originele brief van de staatssecretaris. Aan dat afschrift kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend. De Raad van State slaat dienvolgens geen acht op dat afschrift. De Raad vermag weliswaar niet in de plaats van de verwerende partij te beoordelen of de verzoeker door zijn handelwijze, waarbij hij de beslissing van de staatssecretaris ridiculiseert, niet verregaand tekortkomt aan zijn deontologische plichten, maar wenst niettemin uitdrukkelijk te stellen dat hij verzoekers cynische proceshouding in dezen verwerpelijk vindt.

15. De verwerende partij heeft middels haar beslissing van 7 maart 2013 een eindbeslissing genomen over de aangevatte procedure tot benoeming van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het Bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Die eindbeslissing houdt in dat er geen nood meer is aan een eerste attaché, expert van hoog niveau, en dat bijgevolg van een nieuwe aanstelling wordt afgezien.

Daargelaten of deze beslissing als zodanig wettig is genomen, moet alleszins worden vastgesteld dat de verwerende partij aldus een beslissing

heeft genomen met betrekking tot het rechtsherstel waartoe het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State haar verplicht.

16. De verzoeker heeft inmiddels tegen de voormelde beslissing van de staatssecretaris van 7 maart 2013 een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State ingesteld (zaak A. 208.263/IX-7958). De eventuele schorsing en/of latere vernietiging van de beslissing van 7 maart 2013 van de staatssecretaris, zou evenwel niet impliceren dat alsnog zou moeten worden besloten dat de verwerende partij weigert om een beslissing te nemen over de desbetreffende benoemingsprocedure met het oog op rechtsherstel na het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006. Integendeel moet worden vastgesteld dat de verwerende partij na verzoekers aanmaning van 25 februari 2011 en na het antwoord daarop bij brief van 19 april 2012, op 7 maart 2013 een nieuwe beslissing heeft genomen met het oog op het rechtsherstel waartoe zij op grond van het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 gehouden is. Louter door het nemen van die beslissing, ongeacht de wettigheid ervan, heeft de verwerende partij laten blijken niet te weigeren een beslissing te nemen met betrekking tot het rechtsherstel.

17. De verzoeker voert ter terechtzitting ten slotte aan dat de gelijkheid tussen verzoekers voor de Raad van State in het gedrang komt, aangezien elke andere verzoeker die vraagt om een tweede dwangsom op te leggen de procedure niet onderbroken zal zien worden door een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof. Hij kan in dit standpunt evenwel niet worden bijgevalen. De Raad van State zal immers bij elke verzoeker dienen na te gaan of er sedert de aanmaning van de betrokken overheid geen gegevens aan het licht zijn gekomen waaruit onmiskenbaar blijkt dat die overheid inmiddels een beslissing met betrekking tot het rechtsherstel heeft genomen.

18. Uit wat voorafgaat blijkt dat er te dezen geen aanleiding is om de verwerende partij een nieuwe of een hogere dwangsom op te leggen wegens de niet-uitvoering van het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 6 mei 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Geert Debersaques,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche